

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՂԱՆՍ Ա Ղ Ո Մ Է (*)

Գարնան առտուն նոր կը բացուէր
 Գազարներուն՝ արեցաւեր եւ հեռաւոր
 Մովսէս լեռանց:
 Մառախուղը արծաթածուփ,
 Կը ծածանէր Մեռեալ Ծովի եզերքներուն,
 Պատառ պատառ,
 Լոյսի զըւարթ նետներուն տակ:
 Մաքերոնի բերդը՝ հեռուն,
 Կոհակներուն մէջէն հողին՝ լեւկ, մոխրագոյն,
 Կը բարձրանար:
 Արեւածագ գարնանային.
 Ափ ափ ոսկի կը տեղար լար.
 Ամայքներուն մէջ մերձակայ,
 Առանց ծուխի հրդեհ մը կար:
 Բոյրը քեքեւ, ծաղիկներէն՝
 Որոնք հիւրեր անապարդ, այս այրւած
 Հողին վրայ.
 Եւ օդին մէջ՝ խուլ, անանուն
 Մըրմունջներու կը շարժէր քեւ:
 Արքայադուստր Սալոմէն,
 Կանուխ ձրգած մահիկն իր պերն,
 Իջէր պարտէզ,
 Քաղցրօրէն՝ լուռ եւ անտաքէր,
 Կը դիտէր շուրջ:
 Դէմքին վրայ կը չրժգունէր
 Լոյսը օրուան:

(*) Հոս կը դնենք ի տպագրութեան եզրոյ «Մագդաղիկէն Մեղրամանէ» խորագրով հաստէն
 (ԵՆԻՎԱՐԳԻ) Սալոմէ կտրի Բ. հաստածէն մաս մը:

Գիշերն երազ էր ունեցեր .

— Ափսէին մէջ՝ արիւնաներկ զըլուխ մարդու ,

Գոց աչներով :

Արթընցեր էր խոր սառսափէն ,

Մինչ մութին մէջ իր սենեակին ,

Աղջընակի երկու ձեռքեր ,

Ըսկուտեղն այդ կը սանէին

Ես ես դէպի սիրել մութին :

Ու չէր կըրնար , աղջիկն անփորձ ,

Վանել՝ աչի հորիզոնէն ,

Յամառ տեսիլն այդ արիւնոս :

Դէմին վըրայ՝ կը սրժգունէր

Լոյսը օրուան .

Եւ իր նայուածքը սեւեռուն ,

Աւազանի հայլին խոր ,

Կարծես մեռած զըլուխ մըն էր :

Մէկէն սուր մը ըզգաց սրտին .

Չայնն էր կըրկին

Վիրապասոյզ մարգարէին .

— Պատահա՞ւք իր պըղծութեան .

Ամուլ է ինք ջորիին պէս...»

Չայնն անսովոր այդ եւ տարաւ

Ձիւնը նորէն ,

Տեսարանին շաբաթ մ'առաջ ,

Սենեակին մէջ իր մայրիկին ,

Որ ուզեր էր՝ հեծեծելէն ,

Ձոյզ բազուկներն արձակած վեր ,

Ամենասուր Եհովայէն ,

Գըլուխը պիղծ Յորդանանու մարգարէին :

Յետոյ լացէ՛ր , լացեր էր շատ ,

Թըրջելու չափ խարսիւ ազեղ

Մազերն իր նուրբ :

— Շուներն ուտեն պիտի անոր

Մարմինը պիտի ,

Որ ամուսինն իր առաջին,
Շրդրայապիրկ՝ դրկեց Հրուով,
Ու պատկեցաւ ուրիշին ծոց:»

Դարասանի զառիքալէն,
Մէկէն նամբայ մը բացուեցաւ
Անոր աչիւն,

Որ կ'երկարէր մինչեւ փաղաֆն արփայական.

Վըրան՝ մարդ մը՝ շրդրայապիրկ,

Որ կը փալէր նայուածքը ետ՝

Մաքերոնի ապարանքին:

— Պիտի փրստի ոսկորն անոր՝

Ժայռերէն կախ,

Որ սեփական աղջիկն անա

Կը յարգարէ

Սիրահարին իր մահինին:»

Սառ կըրտեցաւ արիւնն իր մէջ.

Փըրքան, ըսես, ծունկերն իր խեղն.

Հազիւ կըրցաւ ինզիլն ցեղն

Բազկաբոռին՝ ջուրի ափին,

Որ կը վէտէր, կը դողդողար կարծես վախէն,

Զայնէն փըրքող այդ անաւոր

Սեւ պատգամին:

Կապոյտին մէջ խաղաղ զարնան՝

Երեք նիզակ արեւն առեր էր իր նամբան,

Անգէտ՝ թէ ի՛նչ կըրակ կ'իւլէ

Կուրծքերուն տակ մասաղաթ.

Թէ ի՛նչ անդունդ կ'ինն է երբեմն,

Ալիքներուն մէջ մետաքսին:

Քո՛ւն թէ երազ, ան չըզիցցաւ.

Կըկնընեցաւ պատկերը մութ՝

Ըսկուտեղին արիւնաներկ,

Զոր զոյգ ձեռքեր աղջընակի,

Կը սանէին դանկին մը պերն:

ԵՂԻՎԱՐԴ